

La frase del dia

“No es pot provocar, insultar o burlar-se de la fe dels altres”

Francesc, PAPA

A la tres

Xevi Xirgo xxirgo@elpuntavui.cat

Un vodevil? Segur?

El ministre Fernández Díaz (entre molts d'altres) va buidar el pap ahir a gust parlant de l'acord entre Mas i Junqueras. Fernández jugava a casa, era a *Los Desayunos de TVE*, i estava esplèndid. “Tot el que genera incertesa i inestabilitat no és bo, i per tant no és bo cap avançament electoral”, va dir el ministre. I després hi va afegir el que, al seu entendre, és la part positiva dels acords: “Si més no, durant un temps deixarem d'assistir al vodevil de reunions, contrareunions i missatges sense fi”, va dir, i va continuar assegurant que, tal com està la situació a Espanya, amb preocupacions com ara l'atur i el terrorisme, li sembla “molt poc seriós” que a Catalunya els governants s'estiguin dedicant “a aquestes coses”. I jo em pregunto, senyor minis-

“Nervis, senyor ministre, nervis. Això és el que tenen”

tre, i amb la feinada que té vostè a Espanya, amb coses tan importants com el terrorisme i l'atur, vol dir que vostè ha de perdre temps dedicant-se a caricaturitzar la situació catalana? O millor dit, intentant-ho, perquè qui queda retratat és vostè. Si a Catalunya vivim un vodevil, prepari's, senyor ministre, pel que passarà en els propers mesos si CiU i ERC tiren endavant de veritat els acords de dijous. Preparin-se perquè la seva reacció i la del seu govern a les mesures que vénen, quan aquí les es-

tructures d'estat comencin a agafar forma, quan es desobeeixin algunes lleis o quan se'n preparin de pròpies; preparin-se, deia, perquè em sembla que el vodevil ens l'organitzaran vostès. Les seves declaracions suposadament serioses sobre l'acord entre CiU i ERC, això de dir que “a tothom qui pacta amb ERC les coses li van malament”, aquest és el seu principal argument? Vol dir que el que els passa és que estan massa entretinguts amb el seu, de vodevil? Tot el capítol aquest dels informes de la Guàrdia Civil amb la fortuna d'Artur Mas o la de Xavier Trias, això sí que ha semblat un vodevil. O el que va fer el seu govern amb el 9-N, menystenint-lo primer i querellant-s'hi després, això no va ser de vodevil? Nervis, ministre. Això és el que tenen. Nervis. No passa res. Ho entenem.

EDITORIAL

L'Estat valida l'acord amb l'estil habitual

■ El govern de Rajoy i el mateix PP van advertir ahir que no es quedaran de braços plegats davant el nou full de ruta anunciat a Catalunya i que portaran als tribunals totes aquelles decisions que des del seu punt de vista incompleixin la Constitució. L'estratègia del PP no és nova, tot i que en la majoria d'ocasions s'assembla més a la no estratègia i a la improvisació. En tot cas, la reacció irada d'ahir d'alguns ministres torna a reflectir la incapacitat d'entendre el que està passant a Catalunya i el seu convenciment, ara tornat a trencar, que el procés s'havia desinflat. En tot cas, però, aquesta és una qüestió que ja no ens ha de preocupar en excés, perquè Catalunya ja ha decidit optar pel sí, per decidir lliurement el seu futur, i no pas pel no constant que representa pertànyer a un estat que no ens respecta.

Hi ha moltes incògnites encara per resoldre abans de les eleccions del 27-S, més enllà de la forma que prendran les diverses candidatures o, per exemple, quin paper hi jugarà Unió. I queden també alguns dubtes sobre com afrontaran CiU i ERC les seves estratègies amb vista a les eleccions municipals i, sobretot, quin panorama i quins pactes s'hi dibuixaran després. Ara, però, el govern i el principal grup de l'oposició s'han de concentrar a sumar esforços, a intentar eixamplar altra vegada el recorregut que s'haurà de fer en els pròxims vuit mesos.

I hauran de posar fil a l'agulla, sobretot, en tot allò que fa referència a les estructures d'estat, des de la hisenda pròpia fins a la Seguretat Social catalana o el Banc de Catalunya. Hi ha molta feina i poc temps per fer-la. Un argument més per no entretenir-se gaire en les reaccions de l'Estat.

Desclot

La dita societat civil

Afirmar que Òmnium i l'Assemblea són “la” societat civil és una sinècdoque excessiva. La part no és el tot. I més encara en una societat, com la catalana, carregada de civilització. Però dir que en són una part molt representativa no és cap exageració. Les dues entitats exhibeixen múscul amb unes xifres que en qualsevol país resulten inversemblants: 50.000 socis. I són capaces de mobilitzar centenars de milers de persones amb un mateix objectiu. Poca broma, doncs. Encara que hi ha gent molt alterada que les vol deslegitimar i les acusa sistemàticament de “subvencionades”. Algunes coses han de dir els que no alcen un gat per la cua. Per això, el pacte a què han arribat Artur Mas i Oriol Junqueras és polític, de partit, de govern i d'oposició, però també és “civil”. No només això. Ha estat induït per l'element “civil”: Òmnium, l'Assemblea i l'Associació de Municipis per la Independència, si s'entén que el municipalisme, per ser el poder més pròxim a la gent, també té aquest component. En les darreres hores aquesta aportació no ha estat del tot ben valorada. La pregunta que cal fer-se ara és si Mas i Junqueras haurien arribat a un acord només per “supervivència”. És possible que sí. Però també hauria pogut ser que no. La intervenció de Muriel Casals i Carme Forcadell potser no ha estat providencial, però sí determinant. La dita societat civil, la societat civil que representen Òmnium i l'Assemblea, marca necessitats i estratègies polítiques. I això fa diferent aquest país. Al·leluia!

Vicent Sanchis

Les cares de la notícia

PRESIDENT DEL GOVERN ESPANYOL

Mariano Rajoy

Previsible irritació

Que el president espanyol s'oposi a l'acord entre les principals forces polítiques catalanes per celebrar eleccions amb caràcter plebiscitari era previsible, però no deixa de constatar la ceguesa o, pitjor, la voluntat expressa d'ignorar la voluntat dels catalans de decidir el seu futur d'una manera o altra.

POETA

Joan Margarit

Vells temes, nou poemari

La intempèrie moral en què viu l'ésser humà és l'enemic a combatre i la poesia és el principal antídote per a Joan Margarit, que aquests dies presenta el seu nou poemari, *Des d'on estimar*, en la línia del seu anterior llibre, on tracta temes clàssics en ell com són el pas del temps i l'absència.

PRESIDENT DE FUNDESPLAI

Josep Gassó

Al servei dels infants

Mobilitzar la societat en defensa dels drets i la igualtat d'oportunitats dels menors és la tasca de Fundesplai i és també l'objectiu de la campanya #botax-lainfancia, que ha posat en marxa per recaptar fons per poder donar beques als infants en situació de risc d'exclusió social.

